

Θ, θ, θῆτα, τό, άκλιτο, το όγδοο γράμμα του ελλ. αλφαβ.· ως αριθμητικό, **θ´** = *έννέα, ένατος, αλλά* , **θ** = 9.000. Το **θ** είναι το δασύπνοο άφωνο που σχετίζεται με το ψιλόπνοο **τ** και το μέσο **δ**. **I.** Το **θ** μερικές φορές τρέπεται σε **φ**, όπως *θλάω, φλάω*· ομοίως στα Λατ. *θήρ* (Αιολ. *φήρ*) *fera· θύρα fores·* από το **β**, όπως *έρυ-θρός tuber, ούθαρ uber·* **II.** μεταβολές του **θ** στις ελλην. διαλέκτους· **1.** Λακών, σε **σ**, όπως *σάλασσα σεΐος Άσάνα Παρσένος* αντί *θάλασσα θεΐος Άθάνα παρθένος*. **2.** Αιολ. και Δωρ. τροπή σε **τ**, όπως *αΰτις έντεϋθεν* αντί *αΰθις έντεϋθεν*. **3.** όταν το **θ** επαναλαμβάνόταν στις δύο επόμενες συλλαβές, το προηγούμενο γινόταν **τ**, όπως στο *Άτθίς*.

Θάάσσω, Επικ. τύπος του *θάάσσω*, μόνο στον ενεστ. και παρατ., κάθομαι, σε Όμηρ.· Επικ. απαρ. *θαασσέμεν*, σε Ομήρ. Οδ.

θάδώλια, κράση αντί *τά έδώλια*.

θάεο[ά], προστ. του *θάομαι*.

θαέομαι, Δωρ. αντί *θηέομαι* (Ιων. τύπος του *θεάομαι*), σε Πίνδ., Θεόκρ.· άόρ. **α´** προστ. *θάησαι*, σε Ανθ. Π.

θάημα, -ατος, τό, Δωρ. αντί *θέαμα*, θαύμα, θέαμα, έκπληξη σε Θεόκρ.

θαητός, -ή, -όν, Δωρ. αντί *θηητός*.

θαίματα, θαίματιδια, κράση αντί *τά ίμάτια*, κ.λπ.

θαιρός, ό, ο μεντεσές της πόρτας ή της θύρας, σε Ομήρ. Ιλ.

θακέω, το επόμ., σε Πλούτ.

θακέω (θακος), Ιων. και Δωρ. **θωκέω**, κάθομαι, σε Ηρόδ., Τραγ.· με σύστ. αντικ. *θακοϋντι παγκρατεΐς έδρας*, καθισμένος σε πανίσχυρο θρόνο, σε Αισχύλ.· λέγεται για ικέτες, σε Σοφ. Ευρ.

θάκημα, -ατος, -τό, **1.** η καθιστική θέση που παίρνει κάποιος ιδίως ως ικέτης, σε Σοφ. **2.** έδρα, θρανίο, θέση, στον ίδ., Ευρ.

θάκησις, -εως, ή, το κάθισμα (ως κίνηση), το κάθισμα (ως τόπος), σε Σοφ.

θακος, Ιων. και Επικ. **θώκος**· Επικ. επίσης **θόκος, ό (θάσσω)**, **I. 1.** κάθισμα, καρέκλα, σε Όμηρ.· *θώκοιάμπανστήριοι*, καθίσματα για ανάπαυση, σε Ηρόδ.· *θάκος κραιπνόστος*, λέγεται για το φτερωτό αρμά, σε Αισχύλ., κ.λπ. **2.** έδρα αξιώματος, σε Αριστοφ. **3.** απόπατος, αποχωρητήριο, σε Θεόφρ. **II.** στον Όμηρ., συνέδριο, συνέλευση, συγκέντρωση, συμβούλιο, σε Ομήρ. Οδ.· *θώκόνδε*, στο συνέδριο, στο ίδ.· *έν θώκω κατήμενος*, παρακάθομαι σε συνέδριο, σε Ηρόδ.

θαλάμαξ, -ακος, ό, ισοδύναμο του *θαλαμίτης*, σε Αριστοφ.

θαλάμευμα, -ατος, τό, ισοδύναμο του *θαλάμη*, σε Ευρ.

θαλάμη[ά], **ή, I.** τόπος ενέδρας, τρύπα, φωλιά, σπηλιά, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.· λέγεται για τον τάφο, στον ίδ.· **II.** *θάλαμος* III, σε Λουκ.

θαλάμηιος, -η, -ον, αυτός που ανήκει ή χαρακτηρίζει τον *θάλαμον*, σε Ησιόδ.

θαλάμη-πόλος, ή (πολέομαι), **I.** καμαριέρα, υπηρέτρια υπεύθυνη για την κάμαρα της κυρίας της, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ. **II. ό**, ευνούχος της κρεβατοκάμαρας, σε Πλούτ. **III. 1.** σπάνια, γαμπρός, σε Σοφ. **2.** ως επίθ., νυφικός, γαμήλιος, σε Ανθ. Π.

θαλάμιος, -ά, -όν, αυτός που ανήκει ή χαρακτηρίζει τον *θάλαμον*· ως ουσ., **I.** *θαλαμιός, ό* = *θαλαμίτης*, σε Θουκ. **II. 1.** *θαλαμία*, Ιων. **-ή** (λημ. *κόπη*), **ή**, το κουπί του *θαλαμίτου*, σε Αριστοφ. **2.** (λημ. *όπη*) η τρύπα στα πλευρά του πλοίου, από την οποία έβγαιναν και λειτουργούσαν τα κουπιά· *διά θαλαμιής διελεΐν τινα*, τοποθετώ κάποιον έτσι ώστε το πάνω μισό του σώματός του να προεξέχει από αυτή τη τρύπα, σε Ηρόδ.

Θαλάμιτις[ι], -ον, ὁ (θάλαμος III), ο κωπηλάτης, αυτός που κάθεται στην κατώτατη σειρά εδωλίων μιας τριήρους, ο οποίος είχε τα πιο μικρά κουπιά και το χαμηλότερο μισθό· πρβλ. [ζυγίτης](#), [θρανίτης](#).

θάλαμόνδε, επίρρ., στο θάλαμο, στην κάμαρα, στην κρεβατοκάμαρα, σε Ομήρ. Οδ.

θάλαμος, ὁ, τα εσωτερικά δωμάτια ή η κρεβατοκάμαρα **I. 1.** γενικά, τα γυναικεία διαμερίσματα, το εσωτερικό τμήμα του σπιτιού, σε Ομήρ., Ηρόδ. **2.** κάμαρα σε αυτό το τμήμα του σπιτιού· **α)** η κρεβατοκάμαρα, σε Ομήρ. Ιλ.· η νυφική κάμαρα, στο ίδ., Σοφ., κ.λπ. **β)** αποθήκη, κελάρι, σε Ξεν. **γ)** γενικά, δωμάτιο, κάμαρα, σε Ομήρ. Οδ. **II.** μεταφορ., ὁ παγκοίτας θάλαμος, λέγεται για το ταφικό μνημείο, σε Σοφ.· *τυμβήρης θάλαμος*, λέγεται για την κιβωτό της Δαναΐς, στον ίδ.· *θάλαμοι ὑπὸ γῆς*, τα βασίλεια του Ἄδη, σε Αισχύλ.· *θάλαμος Ἀμφιτρίτης*, λέγεται για τη θάλασσα, σε Σοφ.· *ἀρνῶν θάλαμοι*, οι μάνδρες τους ή οι στάνες τους, σε Ευρ., κ.λπ. **III.** το κατώτερο τμήμα του πλοίου, στο οποίο κάθονταν οι *θαλαμίται*, το αμπάρι· **IV.** ναός, μυστικό ιερό, άδυτο, σε Ανθ. Π.

θάλασσα[θα], μεταγεν. Αττ. **-ττα, ή, I. 1.** θάλασσα, σε Ομήρ., κ.λπ.· όταν χρησιμοποιεί τη λέξη για μια συγκεκριμένη θάλασσα, εννοεί τη Μεσόγειο, αντίθ. προς το *᾿Ωκεανός*· ο Ηρόδ. αποκαλεί τη Μεσόγειο *ἥδε ἡ θάλασσα*· ομοίως, *ἡ παρ' ἡμῖν θάλασσα*, σε Πλάτ. *κατὰ θάλασσαν*, μέσω θάλασσας, αντίθ. προς το *πεζῆ*, μέσω στεριάς, σε Ηρόδ.· αντίθ. προς το *κατὰ γῆς*, σε Θουκ.· μεταφορ., *κακῶν θάλασσα*, πέλαγος γεμάτο συμφορές, σε Αισχύλ. **2.** πηγάδι με αλμυρό νερό, το οποίο λέγεται ότι δημιουργήθηκε από χτύπημα της τριάνας του Ποσειδώνα στην Ακρόπολη της Αθήνας, σε Ηρόδ.

θάλασσαῖος, -α, -ον, = *θαλάσσιος*, σε Πίνδ.

θάλασσεύω, βρίσκομαι στη θάλασσα, ταξιδεύω, σε Θουκ.· *τὰ θαλαττεύοντα τῆς νεῶς μέρη*, τα υποθαλάσσια τμήματα, αυτά που βρίσκονται κάτω από το νερό, σε Πλούτ.

θάλάσσιος, μεταγεν. Αττ. **-ττιος, -α, -ον και -ος, ον (θάλασσα), I.** αυτός που αναφέρεται στη θάλασσα, που βρίσκεται μέσα στη θάλασσα ή πάνω της, αυτός που της ανήκει, Λατ. *marinus*, *οὔ σοι θαλάσσια ἔργα μεμῆλει*, λέγεται για τους Αρκάδες, σε Ομήρ. Ιλ.· *κορῶναι τῆσίντε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν*, δηλ. αυτοί που ζουν με το ψάρεμα, σε Ομήρ. Οδ.· *θαλάσσια*, τα ζώα της θάλασσας, αντίθ. προς το *χερσαῖα*, σε Ηρόδ.· *πεζοί τε καὶ θαλάσσιοι*, οι στεριανοί και οι ναυτικοί, σε Αισχύλ.· *θαλάσσιον ἐκρῖψαί τινά*, ρίχνω κάποιον στη θάλασσα, σε Σοφ. **II.** ο έμπειρος στη θάλασσα, ναυτικός, σε Ηρόδ., Θουκ.

θάλασσο-κοπέω, μέλ. *-ήσω (κόπτω)*, χτυπώ τη θάλασσα με τα κουπιά· μεταφορ., μιλώ ανώφελα και μάταια, σε Αριστοφ.

θάλασσο-κρᾶτέω, είμαι αφέντης της θάλασσας, σε Ηρόδ., Θουκ.

θάλασσο-κράτωρ, -ορος, ὁ, ή (κρατέω), ο κύριος της θάλασσας, ο αφέντης, ο εξουσιαστής της, σε Ηρόδ., Θουκ. Ξεν.

θάλασσο-πλαγκτος, -ον (πλάζω), αυτός που έχει φτιαχτεί για να περιπλανιέται στη θάλασσα, ο θαλασσοψημένος, σε Αισχύλ., Ευρ.

θάλασσο-πληκτος, -ον (πλήσσω), ο θαλασσοδαρμένος, σε Αισχύλ.

θάλασσο-πόρος, -ον, αυτός που διαπλέει τη θάλασσα, σε Ανθ. Π.

θάλασσο-ουργός, ὁ (*ἔργω), αυτός που εργάζεται στη θάλασσα, ο ψαράς, ο ναυτικός, σε Ξεν.

θάλασσω, μεταβάλλω σε θάλασσα· Μέσ., είμαι θαλασσοπόρος, ταξιδεύω στη θάλασσα, σε Λουκ.

θάλαττα, -ττεύω, -ττιος, κ.λπ., Αττ. αντί *θάλασσα*, κ.λπ.

θάλαα[ἄ], τὰ (θάλλω), χαρά, ευθυμία, χαρούμενες σκέψεις· *θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ*, σε Ομήρ. Ιλ.

θᾶλέθω, ποιητ. επιτετ. τύπος αντί *θάλλω*, ανθίζω, ακμάζω, μπουμπουκιάζω, σε Όμηρ., μόνο στη μτχ.· λέγεται για δέντρα, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για ανθρώπους, στο ίδ.· όπως επίσης χρησιμοποιείται και για γουρούνια, *θαλέθοντες ἄλοιφῆ*, πρησμένα, πλούσια σε πάχος, σε Ομήρ. Ιλ.

θάλεια, θηλ. επιθ. **I.** ανθισμένη, άφθονη, οργιαστική, πλούσια· λέγεται για συμπόσια, *θεῶν ἐν δαιτὶ θαλεῖη*, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ.· δεν υπάρχει αρσ. *θάλως*, αντίθ. συναντάται το *θαλερός*· **II.** ως κύριο όνομα *Θάλεια*, ή, μία από τις Μούσες, η θαλερή, αυτή που ανθίζει, σε Ησίοδ.· επίσης, *Θαλίη*, σε Ανθ. Π. **θᾶλειν**, απαρ. αορ. β' του *θάλλω*.

θᾶλερός, -ά, -όν (θάλλω), **I.** ανθηρός, ακμαίος, ζωηρός, λέγεται για τους νέους, σε Όμηρ.· *θαλερός γάμος*, γάμος νεαρού ζευγαριού, σε Ομήρ. Οδ. **II.** λέγεται για το σώμα, ρωμαλέος, δραστήριος, ακμαίος, τρυφερός, σε Ομήρ. Ιλ.· *θαλερὰ χαίτη*, πυκνή, άφθονη κόμη, στο ίδ.· *θαλερὰ ἄλοιφή*, πλούσιο, άφθονο λίπος, σε Ομήρ. Οδ.· έπειτα χρησιμ. και για άλλα πράγματα, *θαλερόν κατὰ δάκρυ χέουσα*, ρίχνοντας πολλά δάκρυα, σε Ομήρ. Ιλ.· *θαλερόν γόςος*, συχνός και βαρύς θρήνος· *θαλερὴ φωνή*, γεμάτη, ισχυρή φωνή, σε Όμηρ. **θᾶλερ-ῶπις, -ιδος, ή (ῶψ)**, = *θαλερόμματος*, σε Ανθ. Π.

θᾶλέω, Δωρ. αντί *θηλέω*.

Θᾶλῆς, ό, γεν. *Θάλεω*, δοτ. *Θαλῆ*, αιτ. *Θαλῆν*· Θαλής ο Μιλήσιος, σε Ηρόδ.

θᾶλία, Ιων. -ίη, ή (θάλλω), αφθονία, πλούτος, ευτυχία, ευθυμία, σε Ομήρ. Ιλ.· στον πληθ. συμπόσιο, ευωχίες, πανηγυρεια, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.

θαλλός, ό (θάλλω), νέο τρυφερό κλαδί, βλαστάρι, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ., κ.λπ.· λέγεται για το νεαρό κλαδί ελιάς το οποίο κρατούσαν οι ικέτες, σε Ηρόδ., Τραγ.· *ϊκτήρθαλλοῦ*, σε Ευρ.· επίσης, *θαλλοῦ στέφανος*, το στεφάνι από ελιά που φορούσαν στις γιορτές, σε Αισχίν.

θαλλο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που κρατά νεαρά (τρυφερά) κλαδιά ελιάς, σε Αριστοφ.

θάλλω, μέλ. *θαλλήσω*, αόρ. α' *ἔθηλα*· αόρ. β' *ἔθᾶλον*, παρακ. *τέθηλα*, γ' ενικ. υπερσυντ. *τεθήλει*· **1.** ανθίζω, μπουμπουκιάζω, ακμάζω, φυλλοφορώ-καρποφορώ, **α)** λέγεται για τα οπωροφόρα δέντρα, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ., κ.λπ.· συχνά σε μτχ. παρακ. *τεθῆλώς*· Επικ. θηλ. *τεθᾶλυια*, ως επιθ., άφθονη, ανθηρή, σφριγηλή, σε Ομήρ. Οδ.· με συστ. αντικ., *οὐ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος*, τόπος χωρίς κανένα δέντρο· *θαλλούσης βίον ἐλαίας*, σε Αισχύλ.· **β)** λέγεται για άλλα φυσικά αντικείμενα, *τεθαλυια ἐέρση*, φρέσκια ή άφθονη δροσιά, σε Ομήρ. Οδ.· *τεθαλυια ἄλοιφῆ*, πλούσια, άφθονη σε λίπος, σε Ομήρ. Ιλ.· *εἰλαπίνη τεθαλυιή*, σε πλούσιο συμπόσιο, στο ίδ. **2.** λέγεται για ανθρώπους, ακμάζω, ευδοκιμώ, ευτυχώ, σε Ησίοδ., Σοφ., κ.λπ. **3.** με αρνητική σημασία, είμαι ενεργός, *νόσοςάει τέθηλε*, σε Σοφ.· *πήματα ἀει θάλλοντα*, στον ίδ.

θάλος[ἄ], -εος, τό, όπως το *θαλλός*, μόνο στην ονομ. και αιτ., με μεταφορική σημασία, λέγεται για νέους, θαλλερούς ανθρώπους οι οποίοι βρίσκονται στην ακμή τους, όπως το *ἔρνος* (βλ. αυτ.)· *φίλον θάλος*, αγαπητό μου τέκνο, σε Ομήρ. Ιλ.· *τοιόνδε θάλος*, τόσο όμορφο «βλαστάρι» του οίκου τους, σε Ομήρ. Οδ.· βλ. **θάλαα**.

θαλπιάω (θάλπω), είμαι ή γίνομαι θερμός· *εὖ θαλπιόων* (Επικ. μτχ.) ο καλά και ως εκ τούτου θερμαινόμενος άνετος, σε Ομήρ. Οδ.

θαλπνός, -ή, -όν (θάλπω), αυτός που θερμαίνει, υποστηρίζει, προστατεύει, σε Πίνδ.

θάλλπος, -εος, τό (θάλλπω), 1. ζεστασιά, θερμότητα, ιδίως η καλοκαιρινή ζέστη, σε Αισχύλ.: *θάλλπος θεοῦ*, η θερμότητα του ήλιου, σε Σοφ.: *μεσημβρινοῖσι θάλλπεσιν*, με τις ακτίνες του μεσημεριού (πρβλ. Λατ. soles), σε Αισχύλ.: **2.** μεταφορ., κεντρί, σουβλιά, που προκαλείται από βέλος, σε Σοφ., Ανθ. Π.

θαλπτήριος, -ον, αυτός που θερμαίνει, σε Ανθ. Π.

θάλλπω, μέλ. -ψω, **I.** ζεσταίνω, μαλακώνω μέσω της θερμότητας, σε Ομήρ. Οδ.: Παθ., *ἐτήκετο, κασσίτερος ὧς θαλφθείς*, σε Ησίοδ.: μεταφορ. μαλακώνω, απαλύνομαι, καταλαγιάζω, *λόγοις*, σε Αριστοφ. **II. 1.** θερμαίνω, ζεσταίνω, χωρίς να μαλακώνω, *καῦμ' ἔθαλπε* (ενν. *ἡμᾶς*), σε Σοφ.: — Παθ., *θάλλπεσθαι τοῦ θέρους*, ζεσταίνομαι το καλοκαίρι, σε Ξεν.: μεταφορ. είμαι ζωντανός, σε Πίνδ. **2.** ζεσταίνομαι στη φωτιά, στεγνώνω, σε Σοφ., Ευρ. **III. 1.** μεταφορ. λέγεται για το πάθος, ανάβω, φλέγομαι, «φουντώνω», σε Αισχύλ., Σοφ. **2.** περιθάλλπω, παρηγορώ, περιποιούμαι, σε Θεόκρ.

θαλπωρή, ή, θερμότητα, ζεστασιά: μεταφορ. παρηγοριά, ελπίδα, παραμυθία, περίθαλψη, σε Όμηρ.

θαλύσια[ῶ], τά (θάλος), οι προσφορές των πρώτων καρπών, σε Ομήρ. Ιλ., Θεόκρ.

θαλύσιος, -άδος, θηλ. επίθ., αυτή που ανήκει ή χαρακτηρίζει τα *θαλύσια*, σε Θεόκρ.

θαμά, επίρρ. (*ἄμα*), συχνά, πολλές φορές, σε Όμηρ., κ.λπ.

θαμάκις[ᾶ], επίρρ., = *θαμά*, σε Πίνδ.

θαμβαίνω, = *θαμβέω*, μένω έκπληκτος, είμαι θαμπωμένος με κάτι, σε Όμηρ. Ύμν.

θαμβέω, μέλ. -ήσω, αόρ. α' *ἐθάμβησα*, Επικ. *θάμβησα (θάμβος)*: **I. 1.** είμαι έκθαμβος, σε Όμηρ., Σοφ., Ευρ. **2.** με αιτ. θαυμάζω κάτι, είμαι έκπληκτος με κάτι, σε Ομήρ. Οδ., Πίνδ. **II.** μεταβ., εκπλήσσω, αφήνω κατάπληκτο, εντυπωσιάζω, αιφνιδιάζω: Παθ., *τεθαμβημένος*, έκθαμβος, έκπληκτος, σε Πλούτ.

θάμβος, -εος, τό (από τη $\sqrt{TA\Phi}$, βλ. [τέθηπα](#)) = [τάφος \(τό\)](#), έκπληξη, ισχυρός θαυμασμός, σε Όμηρ., Αττ.

θαμέες, οί, δοτ. *θαμέσι*, αιτ. -έας (από το *θαμός*): θηλ. ονομ. και αιτ. *θαμειάι, -άς* (από το *θαμείος*): ποιητ. επίθ. μόνο στον πληθ. στριμωγμένος, στενά συνδεδεμένος, συμπυκνωμένος, πυκνός, σε Όμηρ.

θαμίζω (θαμά), **1.** έρχομαι συχνά, Λατ. frequentare, σε Όμηρ., Ξεν. **2.** είμαι συνέχεια απασχολημένος με κάτι, ασχολούμαι συχνά με αυτό, σε Ομήρ. Οδ.: *οὔτι κομιζόμενος γε θάμιζεν*, δεν συνήθιζε να απολαμβάνει πολλές περιποιήσεις, στο ίδ.: *μινύρεται θαμίζουσα ἀηδών*, θρηνηί συχνά ή συνεχώς, σε Σοφ.

θαμῖνός, -ή, -όν, συχνός, στο ουδ. πληθ. *θαμινά*: ως επίρρ. = *θαμά*, σε Πίνδ., Αττ.: βλ. [θαμέες](#).

θάμνος, ό (θαμινός), θάμνος, χαμόδενδρο, Λατ. arbustum, σε Όμηρ.: στον πληθ., άλσος, σύδενδρο, λόχημη, στον ίδ., Αττ.

θαμός, βλ. [θαμέες](#).

θανάσιμος[ῶ], -ον (θνήσκω), I. 1. θανατηφόρος, μοιραίος, σε Τραγ., κ.λπ. **2.** αυτός που αναφέρεται ή ανήκει στο θάνατο: *θανάσιμον αἷμα*, το αίμα του πεθαμένου, σε Αισχύλ.: *μέλψασα θανάσιμον γάον*, αφού έφαλε το θρηνώδες άσμα του θανάτου μου, στον ίδ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, αυτός που βρίσκεται κοντά στο θάνατο, σε Σοφ., Πλάτ.: αυτός που υποτάσσεται στο θάνατο, ο θνητός, σε Πλάτ.: επίσης, νεκρός, πεθαμένος, σε Σοφ.

Θᾶνᾶτάω, εφετ. του *θανεῖν*, επιθυμῶ να πεθάνω, σε Πλάτ.

Θᾶνᾶτη-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που επιφέρει θάνατο, θανάσιμος, μοιραῖος, σε Αισχύλ. Σοφ., κ.λπ.

Θᾶνᾶτιάω, = *θανατάω*, σε Λουκ.

Θᾶνᾶτικός, -ή, -όν, θανατηφόρος· *θανατική δίκη*, ποινή θανάτου, σε Πλούτ.

Θᾶνᾶτόεις, -εσσα, -εν, θανάσιμος, σε Σοφ., Ευρ.

Θᾶνᾶτος, ὁ (θνήσκω), I. 1. θάνατος, σε Όμηρ., κ.λπ.· *θάνατος τινος*, ο θάνατος που επαπειλείται από κάποιον, σε Ομήρ. Οδ.· *θάνατόνδε*, σε θάνατο, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. **2.** στην Αττ., *θάνατον καταγιγνώσκειν τινός*, καταδικάζω κάποιον σε θάνατο, σε Θούκ.· *θάνατου κρίνεσθαι*, δικάζομαι για θάνατο, στον ίδ.· ελλειπτ., *τὴν ἐπὶ θανάτῳ κεκοσμημένος*, (ενν. στολήν), σε Ηρόδ.· *δησαί τινα τὴν ἐπὶ θανάτου* (ενν. δέσιν), στον ίδ.· *τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν πλὴν θανάτου*, για κάθε τιμωρία πλὴν του θανάτου, σε Θουκ. **3.** πληθ. *θάνατοι*, τρόποι θανάτου, σε Ομήρ. Οδ.· ἢ οι θάνατοι διαφόρων ανθρώπων ἢ ακόμα και ενός προσώπου, σε Τραγ.· **II.** ως κύρ. ὄνομα, *Θάνατος*, ο Θάνατος, ο δίδυμος ἀδελφός του Ὑπνου, σε Ομήρ. Ιλ. **III.** = *νεκρός*, σε Ανθ. Π.

Θᾶνᾶτούσια (ενν. *ιερὰ*), **τά**, η γιορτὴ προς τιμὴ των νεκρῶν, σε Λουκ.

Θᾶνᾶτο-φόρος, -ον, = *θανατηφόρος*, σε Αισχύλ.

Θᾶνᾶτόω, μέλ. -ῶσω· Παθ. ἀόρ. *ἀ' ἐθανατώθην*, Μέσ. μέλ. με Παθ. σημασία *θανατώσοιτο*, σε Ξεν.· **I. 1.** θανατώνω, φονεύω, αποκτείνω, *τινά*, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** μεταφ., νεκρώνω το σώμα, σε Κ.Δ. **II.** θανατώνω με δικαστική απόφαση, σε Πλάτ.· Παθ., Ξεν.

Θᾶνάτωσις, -εως, ἡ, θανάτωση, φόνος, σε Θουκ.

Θᾶνεῖν, απαρ. ἀόρ. β' του *θνήσκω*.

Θανείσθαι, Επικ. -έεσθαι, απαρ. μέλ. του *θνήσκω*.

Θανοῖσα, Δωρ. αντί -οῦσα, ἀόρ. β' του *θνήσκω*.

Θάνον, Επικ. αντί ἔθانون, ἀόρ. β' του *θνήσκω*.

θάομαι, ἀόρ. *ἀ' ἐθυσάμην*· αποθ.· **1.** θαυμάζω, εκπλήσσομαι, σε Ομήρ. Οδ. **2.** ἐπειτα, κοιτῶ, ατενίζω· β' πληθ. *θᾶσθε*, σε Αριστοφ.· προστ. *θάεο*, σε Ανθ. Π.· Δωρ. μτχ. μέλ. *θασόμενος*, σε Θεόκρ.· προστ. ἀορ. *ἀ' θᾶσαι*, σε Αριστοφ.· απαρ. *θάσασθαι*, σε Θεόκρ.

θαπτέον, ρημ. ἐπιθ., κάποιος πρέπει να θάψει, σε Σοφ.

θάπτω (από τη $\sqrt{TA\Phi}$, πρβλ. **τάφῆναι, τάφος**)· μέλ. *θάψω*, ἀόρ. *ἀ' ἔθαψα*· Παθ. μέλ., *τάφῆσομαι* και *τεθάψομαι*, ἀόρ. *ἀ' ἐθάφθην*, ἀόρ. β' *ἐτάφην [ᾶ]*, παρακ. *τέθαμμαι*, Ιων. γ' πληθ. *τεθάφαται*, γ' ενικ. Παθ. υπερσ. *ἐτέθαπτο*· αποδίδω τις τελευταίες τιμές, εκτελώ καθήκοντα ἀπέναντι στο νεκρό, τιμῶ με επικήδειες τελετές, ενταφιάζω, π.χ. τα προγενέστερα χρόνια μέσω της καύσης του σώματος, σε Όμηρ.· ἐπειτα απλά, ενταφιάζω, θάβω, κηδεύω, σε Ηρόδ., Αττ.

Θαργήλια (ιερὰ), -ων, τά, η γιορτὴ του Απόλλωνα και της Ἄρτεμης η οποία διεξαγόταν κατά το μήνα Θαργηλίωνα, Νόμ. παρά Δημ.· *Θαργηλίῶν, -ῶνος*, ὁ, ο ενδέκατος μήνας του Αττικού ἔτους που διαρκούσε από τα μέσα Μαΐου ἕως τα μέσα Ιουνίου, σε Αττ.

θαρραῖλος, θαρρέω, θάρρος, κ.λπ., Αττ. αντί *θαρσ-*, κ.λπ.

θαρσαῖλος, Αττ. **θαρραῖλος, -α, -ον (θάρσος), I. 1.** τολμηρός, γενναῖος, θαρραῖλος, ἀφοβος, ἀτρόμητος, σε Ομήρ. Ιλ., Αττ.· *τὸ θαρραλέον*, αυτοπεποίθηση, θάρρος, πίστη, σε Θουκ.· ομοίως στο ἐπίρρ., *θαρραλέως ἔχειν*, ἔχω θάρρος, εἶμαι γεμάτος θάρρος, σε Πλάτ, Ξεν. **2.** με αρνητική σημασία, παράτολμος, θρασύς, αναιδής, προπετής, σε Ομήρ. Οδ.· **II.** αυτό

που μπορεί να τολμήσει κάποιος με θάρρος, αυτό που επιχειρείται χωρίς φόβο, σε Πλάτ.

θαρσαλέοτης, Αττ. **θαρραλ-, -ητος, ή**, θάρρος, τόλμη, πεποίθηση, σε Πλούτ. **θαρσέω**, Αττ. **θαρρέω**, μέλ. *-ήσω (θάρσος)*, **1.** είμαι γεμάτος θάρρος, παίρνω θάρρος, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ.· με αρνητική σημασία, είμαι παράτολμος, θρασύς, σε Θουκ., Πλάτ.· *θάρσει θαρσεῖτε, ἔχε θάρρος! χαμογέλα!*, σε Όμηρ., κ.λπ.· *θαρσήσας*, με γενναιότητα, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως, *θαρσέοντες*, σε Ηρόδ., Αττ.· επίσης, *τὸ τεθαρρηκός*, αυτοπεποίθηση, θάρρος, σε Πλούτ. **2.** με αιτ., *θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον*, πάρε θάρρος γι' αυτόν τον αγώνα, σε Ομήρ. Οδ.· *θαρσῶ θάνατον*, σε Πλάτ.· *θαρσῶ μάχην*, τολμῶ να πολεμήσω, σε Ξεν.· με αιτ. προσ., ἔχω εμπιστοσύνη σε κάποιον, στον ίδ.· ομοίως επίσης, *θαρσεῖν τινι*, σε Ηρόδ. **3.** με απαρ., πιστεύω ακράδαντα ότι, σε Σοφ.· επίσης, παίρνω θάρρος, τολμῶ να πράξω κάτι, σε Ξεν.

θάρσησις, -εως, ή, πίστη σε ένα πράγμα, σε Θουκ.

θάρσος, Αττ. **θάρρος, τό (θρασύς), I. 1.** θάρρος, τόλμη, γενναιότητα, σε Όμηρ., Αττ.· *θάρσος τινός*, τόλμη για να κάνω κάτι, σε Αισχύλ., Σοφ. **2.** αυτό που προσδίδει θάρρος, *θάρση*, αιτία θάρρους, λόγος πίστης, σε Ευρ., Πλάτ. **II.** με αρνητ. σημασία, θρασύτητα, ξεδιαντροπιά, αυθάδεια, σε Ομήρ. Ιλ., πρβλ.

θράσος.

θαρσοῦντως, Αττ. **θαρρ-**, επιρρ. μτχ. ενεστ. του *θαρσέω*, με γενναιότητα, θαρραλέα, σε Ξεν.

θάρσυνος, -ον, = *θαρσαλέος*, σε Ομήρ. Ιλ.· με δοτ., ἔχω πίστη, εμπιστοσύνη σε κάτι, στο ίδ.

θαρσύνω[ῶ], Αττ. **θαρρύνω**, μτβ. του *θαρσέω*, ενθαρρύνω, χαροποιῶ, ενθουσιάζω· *θάρσυνον* (αόρ. α' προστ.), σε Ομήρ. Ιλ.· *θαρσύνεσκε* (Ιων. παρατ.), στο ίδ.· ομοίως σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ.· **II.** αμτβ. *θάρσυνε, ἔχε* θάρρος, τόλμη, πίστη, σε Σοφ.

θᾶσαι, Δωρ. αντί *θῆσαι*, προστ. αορ. α' του *θάομαι*.

Θάσιος[ᾶ], **-α, -ον**, αυτός που ανήκει ή προέρχεται από τη Θάσο, *Θάσιος οἶνος*, σε Αριστοφ.· *ή Θασία ἄλμη*, παστωμένη αλιεία από τη Θάσο, στον ίδ.

θάσομαι, Δωρ. αντί *θῆσομαι*, μέλ. αντί *θάομαι*.

θᾶσσον, Αττ. **θᾶττον**, ουδ. αντί *θάσσω*, ως επίρρ.

θάσσω, Επικ. **θᾶάσσω**, **1.** κάθομαι, μένω άπρακτος, αδρανής· με αιτ. που δηλώνει στάση, *θάσσειν, θρόνον*, σε Σοφ., κ.λπ.· με σύστ. αιτ.· **2.** *δυστήνους ἔδρας*, κάθομαι σε στάση δυστυχίας, σε Ευρ.

θάσσω, Αττ. **θᾶττων**, συγκρ. του *ταχύς*, ταχύτερος, γρηγορότερος· ουδ. *θᾶσσον* ως επίρρ., περισσότερο γρήγορα, πιο γρήγορα.

θάτερον, κράση αντί *τὸ ἕτερον*.

θᾶττον, Αττ. αντί *θᾶσσον*.

θαῦμα, -ατος, τό, Ιων. **θῶῦμα ή θῶμα (θάομαι)**· **I. 1.** λέγεται για αντικείμενα, οτιδήποτε βλέπει κάποιος με θαυμασμό, θαῦμα, αξιοθαύμαστο γεγονός, σε Όμηρ., Ησίοδ.· *θαῦμα*, λέγεται για τον Πολύφημο, σε Ομήρ. Οδ.· *θαῦμα βροτοῖσι*, λέγεται για μια όμορφη γυναίκα, στο ίδ.· με απαρ., *θαῦμα ἰδέσθαι ή ἰδεῖν*, θαυμάσιο πράγμα στη θωριά, στην όψη, στο ίδ., Ευρ.· *καί θαῦμα γ' οὐδέν*, και καθόλου περίεργο, σε Αριστοφ., *θῶμα ποιεῖσθαι τι*, σε Ηρόδ.· στον πληθ., *θαύματ' ἐμοὶ κλύειν*, σε Αισχύλ.· *θαυμάτων κρείσσονα ή πέρα*, πράγματα ανώτερα θαυμάτων, σε Ευρ. **2.** στον πληθ. επίσης, τεχνάσματα θαυματοποιού, θαυμάσια γυμναστικά παιχνίδια, σε Ξεν., κ.λπ. **II.** λέγεται για συναίσθημα, θαυμασμός, έκπληξη, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ.· *έν θῶματι*

εἶναι ἢ γίνεσθαι, εἶμαι ἐκπληκτος, σε Ηρόδ., Θουκ.· τινός, με ένα πράγμα, σε Ηρόδ.

θαυμάζω, Ἰων. **θωῦμ-** ἢ **θωμ-**, Αττ. μέλ. *θαυμάσομαι*, Επικ. *θαυμάσσομαι*, αόρ. *ἀ' ἐθαύμασσα*, παρακ. *τεθαύμακα*. — Παθ., μέλλ. *-ασθήσομαι*, αόρ. *ἀ' ἐθαυμάσθην*. **I. 1.** ἀπόλ., θαυμάζω, μένω ἐκθαμβος, εἶμαι ἐκπληκτος, σε Ομήρ. Ἰλ., κ.λπ. **2. α)** με αιτ., βλέπω κάτι με θαυμασμό και ἐκπλήξη, καταπλήσσομαι, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ. **β)** κοιτάζω κάτι με θαυμασμό και σεβασμό, τιμώ, θαυμάζω, λατρεύω, Λατ. *admirari, abservare*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ.· *θαυμάζω τινά τινος*, για ένα πράγμα, σε Θουκ.· *ἐπί τινι*, σε Ξεν. **3.** με γεν., θαυμάζομαι, εκπλήσσομαι με, σε Θουκ., κ.λπ.· *ἐθαύμασά σου λέγοντος*, σε Πλάτ. **4.** με δοτ. πράγμ., θαυμάζω για κάτι, σε Θουκ. **5.** με αιτ. και απαρ., *θαυμάζω σε πενθεῖν*, σε Ευρ. **II. 1.** Παθ., ατενίζομαι με θαυμασμό, σε Ηρόδ.· *θαυμάζεται μὴ παρών*, δηλ. συνεχίζει να μου προκαλεί ἐκπλήξη που δεν παρίσταται, σε Σοφ.· **2.** θαυμάζομαι, σε Ηρόδ.· *τὰ εἰκότα θαυάζομαι*, λαμβάνω τις προσήκουσες τιμές, σε Θουκ.

θαυμαίνω, Επικ. μέλ. *-ανέω* = *θαυμάζω*, κοιτώ με θαυμασμό, θαυμάζω, ατενίζω, σε Ομήρ. Οδ., Πίνδ.

θαυμάσιος, -α, -ον, Ἰων. **θωῦμ-** ἢ **θωμ-** (**θαῦμα**), **I. 1.** αξιοθαύμαστος, θαυμάσιος, εκπληκτικός, σε Ησίοδ., Ηρόδ.· *θαυμάσια*, θαυμαστά πράγματα, θαύματα, σε Ηρόδ., Πλάτ.· *θαυμάσιόν (ἐστὶ)*, με απαρ., σε Αριστοφ.· *θαυμάσιος τὸ κάλλος*, θαυμαστός για την ομορφιά του, σε Ξεν.· *θαυμάσιον ὄσον*, εξαιρετικά και αξιοθαύμαστα πολύ, σε Πλάτ.· *θαυμάσια ἡλίκα*, σε Δημ. **2.** Επίρρ. *-ίως*, θαυμάσια, ἔξοχα, δηλ. σφόδρα, υπερβολικά, σε Αριστοφ.· συχνά με την προσθήκη του *ὡς*, *θαυμασίως ὡς ἄθλιος*, υπέρμετρα αξιολύπητος, σε Πλάτ.· **II.** αξιοθαύμαστος, εξαιρετικός, με ελαφριά ειρωνεία, στον ίδ., σε Δημ.· *ὦ θαυμασιώτατε ἄνθρωπε*, σκωπτικά, σε Ξεν.

θαυμασι-ουργέω, (***ἔργω**), κάνω θαύματα, εκτελώ θαυμαστά πράγματα, σε Ξεν.

θαυμασμός, ὁ (θαυμάζω), θαυμασμός, ἐκπλήξη, σε Πλούτ., κ.λπ.

θαυμαστέος, -α, -ον, ρημ. επίθ. του θαυμάζω, **I.** αυτός που αξίζει να θαυμάζεται, σε Πλάτ. **II.** ουδ. *θαυμαστέον*, αυτό που πρέπει να θαυμάζεται, σε Ευρ.

θαυμαστής, -οῦ, ὁ (θαυμάζω), αυτός που θαυμάζει, σε Αριστ.

θαυμαστικός, -ή, -όν (θαυμάζω), αυτός που ἔχει την τάση να θαυμάζει ἢ να εκπλήσσεται, σε Αριστ.

θαυμαστός, Ἰων. **θωῦμ-** ἢ **θωμ-**, **-ή, -όν (θαυμάζω)**· ἔξοχος, υπέροχος, εκπληκτικός, θαυμαστός, σε Ομηρ. Ὑμν., Ηρόδ., Αττ.· με αιτ., *θαυμαστός τὸ κάλλος*, σε Πλάτ.· με γεν., *θαυμαστός τῆς ἐπιεικείας*, σε Πλούτ.· με δοτ., *πλήθει*, στον ίδ.· ακολουθ. από αναφορ., *θαυμαστόν ὄσον*, Λατ. *mirum quantum*, σε Πλάτ., κ.λπ.· *θαυμαστόν ἡλίκον*, σε Δημ.· Επίρρ. *-τῶς*, *θαυμαστῶς ὡς σφόδρα*, σε Πλάτ. **II.** θαυμάσιος, ἔξοχος, σε Πίνδ., Σοφ.

θαυμᾶτοποιέω, κάνω θαύματα, σε Λουκ.

θαυμᾶτοποιία, ἡ, γοητεία, εκτέλεση πλαστών θαυμάτων, ταχυδακτυλουργία, ξεγέλασμα, εξαπάτηση, σε Πλάτ.

θαυμᾶτο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που κάνει θαύματα· ως ουσ., μάγος, ταχυδακτυλουργός, απατεώνας, σε Πλάτ., Δημ.

θαυμᾶτός, -ή, -όν, ποιητ. αντί *θαυμαστός*, σε Ησίοδ., Πίνδ.

θάψινος, -η, -ον, κιτρινόχρωμος, ωχρός, κίτρινος, σε Αριστοφ.

θάψος, ἡ, φυτό ἢ ξύλο που χρησιμοποιούνταν για την παρασκευή κίτρινης βαφής, και το οποίο εξαγόταν από τη Θάψο, σε Θεόκρ.

***θάω**, Επικ. αντί του πεζ. *θηλάζω*. **I.** μόνο στη Μέσ., *παρέχουσιν γάλα θήσθαι*, δίνουν γάλα για θηλασμό, σε Ομήρ. Οδ.· *αόρ. α' θήσαντο μαζόν*, θήλασε, βύζαξε, σε Ομήρ. Ιλ. *μτχ. θησάμενος*, βυζαίνοντας, σε Ομηρ. Ύμν. **II.** *μτβ., βυζαίνω παιδί*, στον ίδ.

-θε, αχώριστο μόριο ως παραγωγική κατάληξη, βλ. **-θεν**.

θεά, ή, θηλ. του *θεός*, θεότητα, σε Όμηρ.· *συχνά με άλλο ουσ., θεά μήτηρ*, σε Ομήρ. Ιλ.· *τὰ θεά*, σαν διπλή θεότητα είναι η Δήμητρα και η Περσεφόνη (Ceres και Proserpine), σε Σοφ.· *αί σεμναί θεαί*, οι Μαινάδες, στον ίδ.

θέα, Ιων. **θήη, ή (θάομαι, θεάομαι)**, **I. 1.** όψη, κοίταγμα, *θέα· θέης άξιος = άξιοθέητος*, σε Ηρόδ.· *θέαν λαβεῖν, έχω θέα ή αποκτώ*, σε Σοφ. **2.** όψη, οπτική, *θέα, άποψη, διαπρεπής τήν θέαν*, σε Ευρ. **II.** αυτό το οποίο βλέπεται, θέαμα, όραμα, σε Τραγ. **III.** το μέρος το οποίο είναι κατάλληλο για να βλέπει κάποιος, *εδώλιο θεάτρου*, σε Αισχίν., Δημ.

θεαινᾶ, ή, Επικ. αντί *θεά*, θεότητα, *θεά*, σε Όμηρ.

θέαμα, Ιων. **θήημα, -ατος, τό (θεάομαι)**, αυτό το οποίο αντικρύζεται, θέαμα, όραμα, σε Τραγ., Θουκ., κ.λπ.

θεάμων[ᾶ], Ιων. **θεήμων, ό, ή**, ο θεατής, σε Ανθ. Π.

θεάομαι, Ιων. **θηέομαι**, προστ. *θεῶ*. Επικ. β' ενικ. ευκτ. *θηοῖο* (αντί *θεῶο*)·

Ιων. *μτχ. θηεύμενος*. Ιων. παρατ. γ' ενικ. και πληθ. *έθηεῖτο, έθηεῦντο*, Επικ. *θηεῖτο, θηεῦντο*. μέλ. *θεάσομαι [ᾶ]*, Ιων. *-ήσομαι*, *αόρ. α' έθεᾶσάμην*, Ιων. *έθηησάμην*, παρακ. *τεθεᾶμαι*. **1.** *αποθ., κοιτάζω με θαυμασμό, παρατηρώ, εξετάζω*, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.· *έθεᾶτο τήνθέσιν τής πόλεως*, την εξέταζε, την κατασκόπευε, σε Θουκ. **2.** *βλέπω ως θεατής, οί θεάομενοι*, οι θεατές του θεάτρου, σε Αριστοφ.· *μεταφ., θεᾶμαι τόν πόλεμον*, είμαι παρατηρητής του πολέμου, σε Ηρόδ. **3.** *θεᾶμαι τὸ στράτευμα*, το επιθεωρώ, σε Ξεν.

θεάριον[ᾶ], **τό**, Δωρ. αντί *θεῶριον*, η τοποθεσία στην οποία συναντιόντουσαν οι *θεωροί*, σε Πίνδ.

θεᾶρός, ό, Δωρ. αντί *θεωρός*.

θεᾶτέος, -α, -ον, I. ρημ. επίθ. του *θεάομαι*, αυτός που βλέπεται, σε Πλάτ. **II.** *θεατέον*, αυτό που πρέπει να θεαθεί, στον ίδ.

θεᾶτής, Ιων. **θηητής, ό (θεάομαι)**, αυτός που παρατηρεί, ο θεατής, σε Ηρόδ., Ευρ., κ.λπ.

θεᾶτός, -ή, -όν, αυτό που μπορεί να δει κάποιος, σε Σοφ., Πλάτ.

θεᾶτρίζω (θέατρον), μέλ. *-σω*, αναπαριστώ στη σκηνή· Παθ., γίνομαι περίγελως κάποιου, εκτίθεμαι, σε Κ.Δ.

θεᾶτρικός, Ιων. **θηητρικός, -ή, -όν (θέατρον)**, αυτός που ανήκει ή χαρακτηρίζει το θέατρο, θεατρικός, σε Αριστ., Πλούτ.

θέατρον, Ιων. **θήητρον, τό (θεάομαι)**, **1.** τόπος που προσφέρει θέα, ιδίως το θέατρο, σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ. **2.** περιληπτικό ουσ. αντί *οί θεαταί*, οι άνθρωποι στο θέατρο, οι θεατές, το ακροατήριο, σε Ηρόδ., Αριστοφ. **3.** = *θέαμα*, θέαμα, εκδήλωση προς θέαση· *θέατρον γενηθῆναι = θεατρίζεσθαι*, σε Κ.Δ.

θέειον, Επικ. αντί *θειον*.

θειῖος, -η, -ον, επικ. αντί *θειος*, *-α, -ον*.

θειῖω, μέλ. *-ώσω*, Επικ. αντί *θειόω*.

θήη, ή, Ιων. αντί *θέα*.

θειῖος, -η, -ον, Ιων. αντί *θείιος*, *θειος*, θεϊκός, ουράνιος, σε Βίωνα.

θε-ήλάτος, -ον (έλαύνω), **I.** αυτός που κατευθύνεται ή καταδιώκεται από θεό, σε Αισχύλ. **II.** ο σταλμένος ή αυτός που έχει προκληθεί από το θεό, σε Ηρόδ.,

Σοφ.· ἔκ τινος *θεηλάτου*, από κάποια μοίρα, σε Ευρ. **III.** ο φτιαγμένος, αυτός που έχει κατασκευαστεί για τους θεούς, όπως το *θεόδημος*, στον ίδ.

θη-μάχος, -ον, ποιητ. αντί *θεομ-*, σε Ανθ. Π.

θημοσύνη, ή, θεώρηση, παρατήρηση, μελέτη, σχέδιο, ενατένιση, πρόβλημα, σε Ανθ. Π.

θειμών, -ονος, ό, ή, Ιων. αντί *θεάμων*, σε Ανθ. Π.

θηητής, θήτητρον, Ιων. αντί *θεᾷτης, θεᾷτρον*.

θειάζω, μέλ. -*σω* (*θεῖος*), εξασκώ τη μαντική τέχνη, σε Θουκ.

θειασμός, -οῦ, ό, θεία έμπνευση, μαντεία, σε Θουκ.

Θειβάθεν, επίρρ., Βοιωτ. αντί *Θήβηθεν*, από τη Θήβα, σε Αριστοφ.· ομοίως,

Θειβάθι, στη Θήβα, στον ίδ.

θειήν, αόρ. β' ευκτ. του *τίθημι*· **θειεν**, γ' πληθ.

θειλό-πεδον, τό (εἴλη), ευήλιο, ηλιόλουστο μέρος μέσα στο αμπέλι, πάνω στο οποίο τοποθετούνταν τα σταφύλια για να αποξηραθούν προκειμένου να γίνουν σταφίδα, σε Ομήρ. Οδ.

θειμεν, αντί *θειήμεν*, α' πληθ. ευκτ. Ενεργ. αορ. β' του *τίθημι*.

θειναι, I. απαρ. αορ. β' του *τίθημι* **II.** αόρ. α' απαρ. του *θεινω*.

θεινω, Επικ. απαρ. *θεινόμεναι*· παρατ. *ἔθεινον*, μέλ. *θενῶ*, αόρ. α' *ἔθεινα*· οι υπόλοιπες διαθέσεις, συμπληρώνονται από έναν αόρ. β' *ἔθεινον* (που δεν συναντάται στην οριστ.), προστ. *θένε*, υποτ. *θένω*, απαρ. *θενεῖν*, μτχ. *θενών*· **1.** χτυπώ, πλήττω, πληγώνω, σε Όμηρ., Ευρ.· Παθ., *θεινομένου πρὸς οὔδει*, χτυπημένου στη γη, σε Ομήρ. Οδ. **2.** μεταφ., *θεινεῖν ὀνειδεί*, σε Ανθ. Π. **3.** αμτβ., λέγεται για πλοία, *θεινω ἐπ' ἀκτᾶς*, προσορμίζομαι, φθάνω στην ακτή, στον ίδ.

θειό-δομος, -ον (δέμω), αυτός που έχει κατασκευαστεί από τους θεούς, σε Ανθ. Π.

θειόμεν, Επικ. αντί *θέωμεν*, α' πληθ. υποτ. αορ. β' του *τίθημι*.

θειον, Επικ. **θείιον, θήιον, τό**, θειάφι, Λατ. sulfur, χρησιμοποιείται στο λιβάνισμα, απολύμανση με καπνό που επέφερε εξαγνισμό, σε Όμηρ.· *δεινή δὲ θεείου γίνεται ὀδμή*, από κεραυνό, σε Ομήρ. Ιλ.

θειον, τό, η θεική υπόσταση, θεότητα, βλ. **θεῖος** Π.

θεῖος, -α, -ον, Επικ. **θείιος, θεήιος**, Λακων. **σειος**, συγκρ. και υπερθ.

θειότερος, -ότατος, θεώτερος, ως συγκρ. του θεός (*θεός*)· **I. 1.** αυτός που αναφέρεται ή προέρχεται από τους θεούς, θεόσταλτος, αυτός που εκπορεύεται από αυτούς, θεϊκός, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.· *θεία νόσος*, λέγεται για το σίφουνα, σε Σοφ.· *θεία τινι μοίρα*, μέσω θεϊκής παρέμβασης, σε Ξεν.· ομοίως, *θείη τύχη*, σε Ηρόδ.· διορισμένος από το θεό, εντεταλμένος του θεού, *βασιλῆες*, σε Ομήρ. Οδ.· **2.** αυτός που ανήκει ή είναι αφιερωμένος στο θεό, που υπάρχει ή προσφέρεται προς τιμήν του, ιερός, σε Όμηρ.· αυτός που βρίσκεται υπό θεϊκή προστασία, *δόμος*, στον ίδ.· λέγεται για κήρυκες και αοιδούς, στον ίδ. **3.** όπως το *θεσπέσιος, ιερός*, Λατ. divinus, χρησιμοποιείται για οτιδήποτε υπεράνθρωπο, εξωπραγματικό, εξωκοσμικό· λέγεται για ήρωες, υπεράνθρωπα δυνατός, μεγάλος, όμορφος, μεγαλοπρεπής, ισχυρός, κ.λπ., σε Όμηρ.· και ως απλή ένδειξη σεβασμού, εξαιρετικός, *θεῖος ὑφορβός*, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, *θεῖα πρήγματα*, υπέροχα πράγματα, σε Ηρόδ.· *ἐν τοῖσι θειώτατον*, ένα από τα πλέον θεσπέσια πράγματα, στον ίδ.· ομοίως, *θεῖος* (ή καλύτερα *σειος*) *άνηρ*, στη Σπάρτη, ήταν τίτλος διάκρισης, σε Πλάτ., Αριστ. **II.** ως ουσ., *θειον, τό*, το Υπέρτατο Ον, το θείο πρόσωπο, ο θεός, σε Ηρόδ., Αισχύλ. **2.** *θεῖα, τά*, θεϊκές ενέργειες, πράξεις και ιδιότητες των θεών, η πορεία της θείας πρόνοιας, σε Σοφ., Αριστοφ., κ.λπ.· θρησκευτικό τυπικό, σε Ξεν.· *ἔρρει τὰ*

θεῖα, η θρησκεία έχει χάσει τη δύναμή της, έχει ξεπεραστεί, σε Σοφ. **III**.
επίρρ., *θειώς*, μέσω θεϊκής πρόνοιας, σε Ξεν.· *θειοτέρως*, μέσω ειδικής θεϊκής
πρόνοιας, μέσω της θείας Οικονομίας, σε Ηρόδ.

θείος, **ό**, ο αδερφός της μητέρας ή του πατέρα κάποιου, θείος, Λατ. *patruus*
και *avunculus*, σε Ευρ., κ.λπ.

θειότης, **-ητος**, **ή**, θεϊκή φύση, θεϊκή υπόσταση, σε Πλούτ.

θειόω, Επικ. **θειόω**, μέλ. *-ώσω* (*θειόν*), καπνίζω με θειάφι, λιβανίζω και
εξαγνίζω μέσω αυτού, σε Ομήρ. Οδ.· Μέσ., *δῶμα θειοῦται*, εξαγνίζει τον
οίκο του, στο ίδ.· γενικά, εξαγνίζω, καθαίρω, σε Ευρ.

θεῖς, **θεῖσα**, μτχ. αορ. β' του *τίθημι*.

θεῖτο, γ' ενικ. ευκτ. Μέσ. αορ. β' του *τίθημι*.

θειώ, Επικ. αντί *θέω*, τρέχω.

θειώ, Επικ. αντί *θέω*, *θῶ*, υποτ. αοβ. β' του *τίθημι*.

θειώς, βλ. **θείος** III.

θελγεσί-μῦθος, **ον**, αυτός που μιλά με ήπιο τρόπο, σε Ανθ. Π.

θέλγητρον, **τό** (**θέλω**), φυλακτό ή ξόρκι, σε Ευρ., Λουκ.

θέλω, Ιων. παρατ. *θέλγεσκε*, σε Ομήρ. Οδ.· μέλ. *θέλζω*, Δωρ. *-ζῶ*, αόρ. α'
ἔθελξα· Παθ., αόρ. α' *ἔθέλχθην*, Επικ. γ' πληθ. *-χθεν*. **I. 1**. κυρίως, χτυπώ ή
ακουμπώ με μαγική δύναμη, Λατ. *mulcere*, και επομένως μαγεύω, θέλω,
σαγηνεύω, «δένω» με μάγια, λέγεται για τον Ερμή, αυτός που με το μαγικό
του ραβδί *ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει*, ρίχνει τους άνδρες σε μαγεμένο ύπνο, σε
Όμηρ.· λέγεται για τη μάγισσα Κίρκη, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ. **2**. με αρνητική
σημασία, εξαπατώ, παραπλανώ, ξεγελώ, σε Όμηρ., Σοφ. **II**. δημιουργώ,
προκαλώ με ξόρκια, *ἀοιδαὶ θέλξαν νιν* (ενν. *εὐφροσύναν*), σε Πίνδ.· (*γαλήνη*)
θέλω ἀνηνεμίην, σε Ανθ. Π.

θέλημα, **-ατος**, **τό** (**θέλω**), θέληση, βούληση, σε Κ.Δ.

θέλησις, **-εως**, **ή** (**θέλω**), θέληση, επιθυμία, σε Κ.Δ.

θελκτήρ, **-ήρος**, **ό** (**θέλω**), αυτός που μαγεύει, αυτός που σαγηνεύει, σε
Ομηρ. Ύμν.

θελκτήριον, **τό** (**θέλω**), ξόρκι, θέλγητρο, φυλακτό, λέγεται για τη ζώνη της
Αφροδίτης, σε Ομήρ. Ιλ.· *θεῶν θελκτήριον*, μέσο κατευνασμού των θεών, σε
Ομήρ. Οδ.· *νεκροῖς θελκτήρια*, προσφορές στα πνεύματα των Νεκρών, σε Ευρ.

θελκτήριον, **ον** (**θέλω**), αυτός που γοητεύει, που μαγεύει, που σαγηνεύει, σε
Αισχύλ., Ευρ.

θέλκτρον, **τό**, = *θελκτήριον*, σε Σοφ.

θέλξαι, απαρ. αορ. α' του *θέλω*.

θελξί-νοος, **ον**, αυτός που μαγεύει το νου, σε Ανθ. Π.

θελξί-πικρος, **ον**, ο γλυκά επώδυνος, σε Ανθ. Π.

θελξί-φρων, **ον** (**φρήν**) = *θελξίνοος*, σε Ευρ., Ανθ. Π.

θέλοισα, Δωρ. αντί *θέλουσα*, θηλ. μτχ. του *θέλω*.

θέλω, μέλ. *θελήσω*· σύντομος τύπος του *έθέλω*, βλ. αυτ.

θέμεθλα, **τά** ($\sqrt{\theta E}$ του *τίθημι*), θεμέλια, βάσεις, το χαμηλότερο τμήμα, πάτος·
ὀφθαλμοῖο θέμεθλα, κόγχη, η «έδρα» του ματιού, σε Ομήρ. Ιλ.· *Ἄμμωνος*
θέμεθλα, το μέρος στο οποίο στέκεται ο Ἄμμωνας, δηλ. ο ναός του, σε Πίνδ.·
Παγγαίου θέμεθλα, οι πρόποδες του ὄρους Παγγαίο, στον ίδ.

θεμεῖλια, **τά**, = *θέμεθλα*, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, **θέμεῖλια**, σε Ανθ. Π.

θεμέλιος, **-ον** ($\sqrt{\theta E}$ του *τίθημι*), αυτός που ανήκει ή αναφέρεται στα θεμέλια,
σε Αριστοφ.· ως ουσ., *θεμέλιος* (ενν. *λίθος*), θεμελιώδης, ακρογωνιαίος λίθος·
οἱ θεμέλιοι, τα θεμέλια, σε Θουκ.· *ἐκ τῶν θεμελίων*, από τα θεμέλια, στον ίδ.

Θεμελιώω, μέλ. -ώσω, βάζω τα θεμέλια, στερεώνω, θέτω γερά θεμέλια, σε Ξεν.: Παθ., έχω θέσει τα θεμέλια, τίθενται τα θεμέλια, σε Κ.Δ.: μεταφ., βασιλεία καλῶς θεμελιωθεῖσα, σε Διόδ.: ἡγεμονία κάλλιστα τεθεμελιωμένη, στον ίδ.: ἐν ἀγαπῇ τεθεμελιωμένη, σε Κ.Δ.

θέμεν, θέμεναι, Επικ. αντί θεῖναι, απαρ. αορ. β' του τίθημι· θέμενος, Μέσ. μτχ.

Θεμερός, -όν = σεμνός, σε Ανθ. Π. (αμφίβ. προέλ.).

Θεμερ-ῶπις, -ιδος, ἦ (ῶψ), με σεμνή και σοβαρή έκφραση, σε Αισχύλ.

Θεμίζω (θέμις), κρίνω, εκδικάζω· Μέσ., θεμισσάμενοι ὀργάς, ρυθμίζοντας, ελέγχοντας τις επιθυμίες μας, σε Πίνδ.

Θεμί-πλεκτος, ον (πλέκω), αυτός που έχει καλή, σωστή πλέξη· θεμίπλεκτος στέφανος, ένα στεφάνι που έχει αποκτηθεί δίκαια, με ορθό τρόπο, σε Πίνδ.

θέμις, ἦ, αρχ. Επικ. γεν. θέμιστος, αιτ. θέμιστα, Αττ. θέμιν (√ΘΕ του τί-θημι) I.

1. αυτό που εδραιώνεται ή καθιερώνεται εθιμικά, Λατ. jus ή fas αντίθ. προς το

lex· θέμις ἐστί, είναι ορθό και δίκαιο, Λατ. fas est, σε Όμηρ.: ἡ θέμις ἐστί, ὅπως είναι δίκαιο και σωστό, ὅπως είναι συνηθισμένο, στον ίδ.: ἡ θέμις ἐστί γυναικός, ὅπως συνηθίζουν, σε Ομήρ. Οδ.: ομοίως, οι γυναίκες στην Αττ., ὅτιθέμις αἰνεῖν, αυτό που είναι σωστό και δίκαιο να επαινείται, σε Αισχύλ.

κ.λπ.: επίσης και άκλ., θέμις, που χρησιμ. ως αιτ.: φασί θέμις εἶναι, σε Πλάτ.

κ.λπ. **2.** δίκη, δίκαιο, νόμος, σε Αισχύλ., Σοφ. **II. 1.** πληθ. **θέμιστες**, οι

αποφάσεις των θεών, χρησιμοί, Διὸς θέμιστες, σε Ομήρ. Οδ.: θέμισσιν, μέσω

χρησμών, σε Πίνδ. **2.** κυριαρχικά δικαιώματα, προνόμια, σκῆπτρόν τ' ἠδὲ

θέμιστες, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** οι υφιστάμενοι νόμοι, οι κείμενες διατάξεις· οἵτε

θέμιστας εἰρύονται, που διατηρούν, φυλάσσουν τους νόμους, στο ίδ. **4.**

αξιώσεις, απαιτήσεις, για τις οποίες αποφασίζουν οι βασιλεῖς ή οι δικαστές· οἵ

σκολιάς κρίνωσι θέμιστας, στο ίδ. **III.** ως κύρ. όνομα, γεν. **Θέμιστος, Θέμιδος,**

Θέμιτος, κλητ. **Θέμι, η** Θέμιδα, η θεά του δίκαιου νόμου και της ορθής τάξης,

στο ίδ.

Θεμι-σκόπος, -ον, αυτός που επιτηρεί το νόμο και επιβλέπει την τάξη, σε

Πίνδ.

Θεμισ-κρέων, -οντος, ό, αυτός που βασιλεύει δικαιωματικά, σε Πίνδ.

θέμιστα, θέμιστας, Επικ. αιτ. ενικ. και πληθ. του θέμις.

Θεμιστεῖος, -α, -ον (θέμις), αυτός που ανήκει στη δικαιοσύνη και το νόμο·

θεμιστεῖον σκᾶπτον, το σκήπτρο της δίκαιης κρίσης, σε Πίνδ.

Θεμιστεύω, μέλ. -σω (θέμις), **I.** απονέμω δικαιοσύνη, διακηρύσσω το δίκαιο,

Λατ. jus dicere, σε Ομήρ. Οδ.: με γεν., διεκδικώ το δίκαιο έναντι, είμαι

δικαστής, στο ίδ. **II.** χρησιμοδοτώ, σε Ομηρ. Ύμν.: απόλ., δίνω χρησμούς, σε

Ευρ.

Θεμιστέων, Επικ. γεν. πληθ. του θέμις.

Θεμιστο-πόλος, -ον (πολέω), αυτός που απονέμει το δίκαιο, υπηρετεί τη

δικαιοσύνη, σε Ομηρ. Ύμν.

Θεμιστός, -ή, -όν, = θεμιτός, σε Αισχύλ.: επίρρ. -τῶς, στον ίδ.

Θεμιτεύω, = θεμιστεύω, σε Ευρ.

Θεμιτός, -ή, -όν (θέμις), ὅπως το θεμιστός, αυτός που επιτρέπεται από τους

νόμους των θεών και των ανθρώπων, δίκαιος, σε Ομηρ. Ύμν.: οὐ θεμιτόν

(ἐστί), ὅπως το οὐ θέμις, σε Πίνδ., Ηρόδ., Αττ.

Θεμόω, Επικ. αόρ. α' **θέμωσα**, οδηγώ ή φέρνω· νῆα θέμωσε χέρσον ἰκέσθαι,

ώθησα, έσπρωξε το πλοίο για να βγει στην ξηρά ή απλά, το έφερε στη στεριά,

σε Ομήρ. Οδ.

-θεν, I. αρχ. κατάληξη της γεν., όπως στο *έμέθεν, σέθεν, Διόθεν, θεόθεν*. μερικές φορές μετά από πρόθ., *ἀπὸ Τροίηθεν*, σε Ομήρ. Οδ.· *ἔξ οὐρανόθεν*, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** ως αχώριστο μόριο, που υποδηλώνει κίνηση από έναν τόπο, αντίθ. ως προς το *-δε*, όπως στο *ἄλλοθεν, οἴκοθεν*, από άλλο τόπο, από το σπίτι.

θένᾶρ, -ᾶρος, τό, 1. η παλάμη του χεριού, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** μεταφ., *θέναρ βωμοῦ*, το πλατύ μέρος της επιφάνειας ενός βωμού, σε Πίνδ.· *άλος θέναρ*, η επιφάνεια της θάλασσας, στον ίδ.

θένω, μεταγεν. τύπος του *θείνω*, σε Θεόκρ.

θέο, Επικ. αντί *θοῦ*, παρατ. Μέσ. αορ. β' του *τίθημι*.

θεοβλάβεια, ἦ, μανία, τρέλα, τύφλωση των φρενών, σε Αισχίν.

θεο-βλάβέω, προσβάλλω τους θεούς, σε Αισχύλ.

θεο-βλάβής, -ές (βλάβτω), αυτός που πλήττεται από το θεό, ξεμυαλισμένος, ξετρελαμένος, συνεπαρμένος, σε Ηρόδ.

θεο-γεννής, -ές (γεννάω), αυτός που δημιουργήθηκε από θεό, σε Σοφ.

θεό-γλωσσος, -ον (γλώσσα), αυτός που μιλάει τη γλώσσα των θεών, σε Ανθ. Π.

θεογονία, Ιων. -ίη, ἦ (γενέσθαι), η γενιά ή γενεαλογία των θεών, σε Ησίοδ., Ηρόδ.

θεό-γονος, -ον (γίγνομαι), ο γεννημένος από θεό, θεϊκός, ουράνιος, σε Ευρ.

θεο-δήλητος, -ον (δηλέομαι), αυτός μέσω του οποίου πλήττονται, τραυματίζονται, φθείρονται οι θεοί, σε Ανθ. Π.

θεο-δίδακτος, -ον, αυτός που έχει διδαχθεί το Θεό, σε Κ.Δ.

θεό-δημτος, -ον, Δωρ. -δηᾶτος, -ον και -α, -ον (δέμω)· αυτός που κατασκευάστηκε από θεό, ο φτιαγμένος ή εγκατεστημένος από θεούς, σε Ομήρ. Ιλ., Πίνδ., κ.λπ.

θεό-δοτος, -ον (δίδωμι), = *θεόδοτος*, σε Πίνδ.

θεο-ειδής, -ές (εἶδος), με ουράνια, θεϊκή μορφή, σε Όμηρ., Πλάτ.

θεο-εἰκελος, -ον, όμοιος με θεό, σε Όμηρ.

θεο-εχθρία, ἦ, = *θεοσεχθρία*.

θεόθεν, αρχ. γεν. του *θεός*, που χρησιμ. ως επίρρ. (βλ. **-θεν**) **1.** από τους θεούς, στα χέρια των θεών, Λατ. *divinitus*, σε Ομήρ. Οδ. **2.** με τη βοήθεια ή την εύνοια των θεών, σε Πίνδ., Αισχύλ., κ.λπ.· μέσω των θεών, σε Σοφ.

θεο-οῖνια, τά (οἶνος), η γιορτή του θεού του κρασιού, δηλ. του Διονύσου, παρά Δημ.

θέοισα, Δωρ. αντί *θέουσα*, θηλ. μτχ. του *θέω*.

θεοις-εχθρία, ἦ, = *θεοσεχθρία*, σε Αριστοφ.

θεοκλῦτέω, μέλ. *-ήσω*, **1.** επικαλούμαι τους θεούς, σε Αισχύλ.· με αιτ., σε Ευρ. **2.** με αιτ. πραγμ., ανακοινώνω δυνατά, δηλώνω, διακηρύσσω, σε Πλούτ.

θεό-κλῦτος, -ον (κλύω), αυτός που επικαλείται τους θεούς, σε Αισχύλ.

θεό-κραντος, -ον (κραίνω), αυτός που έχει φτιαχτεί, έχει δουλευθεί από τους θεούς, σε Αισχύλ.

θεό-κρίτος, -ον (θεοκρίτης), κριτής των θεών, σε Ανθ. Π.

θεό-κτίτος, -ον (κτίζω), ο δημιουργημένος από το Θεό, σε Σόλ.

θεο-μᾶνής, -ές (μαίνομαι), αυτός τον οποίο ξεμυαλίζουν, τρελαίνουν οι θεοί, σε Αισχύλ., Ευρ.· *λύσσα θεομανής*, τρέλα που προκλήθηκε από τους θεούς, σε Ευρ.

θεό-μαντις, -εως, ἦ, αυτός που έχει προφητικό πνεύμα, που έχει το προφητικό χάρισμα, ο φωτισμένος με θείο πνεύμα, θεόπνευστος, σε Πλάτ.

θεομᾶχέω, μέλ. *-ήσω*, παλεύω ενάντια στους θεούς, σε Ευρ.

Θεομαχία, ἡ, μάχη των θεών μεταξύ τους, όπως αποκαλούνταν μερικές από τις ραψωδίες της Ιλ., σε Πλάτ.

θεο-μάχος, -ον (μάχομαι), αυτός που παλεύει ενάντια στο Θεό, σε Κ.Δ., Λουκ.

θεο-μήστορ, -ορος, ὁ, ὅμοιος στη γνώμη με τους θεούς, σε Αισχύλ.

θεο-μίσής, -ές (μῖσος), αυτός τον οποίο αποστρέφονται, απεχθάνονται οι θεοί, σε Αριστοφ., Πλάτ.

θεομορία, Ιων. θευμορή, ἡ, τύχη, μοίρα, σε Ανθ. Π.

θεό-μορος, -ον, Δωρ. θεύ-μ-, I. προορισμένος, προκαθορισμένος από το θεό, παρεχόμενος από αυτούς, σε Πίνδ. **II.** ευλογημένος από τους θεούς, στον ίδ.

θεό-μορφος, -ον (μορφή), αυτός που έχει θεϊκή μορφή, σε Ανθ. Π.

θεο-μῦσής, -ές (μύσος), αυτός που μισείται από θεούς, σε Αισχύλ.

θεό-παις, -παιδος, ὁ, ἡ, παιδί, τέκνο θεών, σε Ανθ. Π.

θεό-πεμπτος, -ον (πέμπω), αυτός που έχει σταλθεί από θεό, σε Αριστ.

θεό-πνευστος, -ον (πνέω), εμπνευσμένος από το θεό, φωτισμένος με θείο πνεύμα, σε Κ.Δ.

θεο-ποιέω, μέλ. -ήσω, κάνω κάποιον θεό, θεοποιώ, αποθεώνω, σε Λουκ.

θεο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που δημιουργεί, φτιάχνει θεούς, σε Ανθ. Π.

θεό-πομπος, -ον, = θεόπεμπτος, σε Πίνδ.

θεο-πόνητος, -ον (πονέω), ο προετοιμασμένος από τους θεούς, σε Ευρ.

θεο-πρεπής, -ές (πρέπω), κατάλληλος, ταιριαστός σε θεό, σε Πίνδ.· επίρρ. - πῶς, σε Λουκ.

θεοπροπέω, προφητεύω, μόνο στην αρσ. μετ., *θεοπροπέων ἀγορεύεις*, σε Όμηρ., Πίνδ., κ.λπ.

θεοπροπία, ἡ, προφητεία, χρησμός.

θεοπρόπιον, τό, προφητεία, μαντεία, χρησμός, σε Ομήρ. Ιλ.· *έκθεοπροπίου*, σύμφωνα με το χρησμό, σε Ηρόδ.

θεο-πρόπος, -ον (πρέπω), I. 1. αυτός που προλέγει τα μελλούμενα μέσω προφητείας, προφητικός, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ. **2.** ως ουσ., μάντης, προφήτης, σε Όμηρ. **II.** δημόσιος αγγελιαφόρος σταλμένος για να πάρει από μαντείο χρησμό, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αισχύλ.

θεό-πτυστος, -ον (πτύω), αυτός που απεχθάνονται, αποστρέφονται οι θεοί, σε Αισχύλ.

θεό-πῦρος, -ον (πῦρ), ο εξημμένος, διεγερμένος από τους θεούς, σε Ευρ.

θέ-ορτος, -ον (ὄρνυμαι), αυτός που αναβλύζει, πηγάζει, εκπορεύεται από τους θεούς, θεσπέσιος, ουράνιος, θείος, σε Πίνδ., Αισχύλ.

θεός, ὁ, Λακων. και Βοιωτ. **-σιός, I.** ο θεός, σε Όμηρ., και τα δύο με γενική σημασία, *Θεὸς δώσει* ο θεός θα δώσει, θα παράσχει, και με ειδική σημασία, *θεός τις*, ένας θεός· *πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε*, σε Όμηρ.· τα πράγματα λέγεται ότι συμβαίνουν *σὺνθεῶ, σὺν γε θεοῖσιν*, σύμφωνα με τη θέληση του θεού, στον ίδ., κ.λπ.· *οὐκᾶνευ θεοῦ*, Λατ. non sine diis, σε Ομήρ. Οδ.· *οὐκ ἄνευθε θεοῦ*, σε Ομήρ. Ιλ.· *οὐ θεῶν ἄτερ*, σε Πίνδ.· *έκ θεόφι*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὑπὲρ θεόν*, ενάντια στη θέληση του, στο ίδ.· *κατὰ θεόν τινα*, Λατ. divinitus, σε Ευρ.· σαν ὄρκος, *πρὸς θεῶν*, για το ὄνομα των θεών, μα τον θεό, σε Τραγ.· *θεοδῖστω*, σε Σοφ., κ.λπ. **II.** θεός, ως θηλ. αντί *θεά, θέαινα*, θεά, θεότητα, σε Όμηρ.· *θήλεια θεός*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἡ νερτέρα θεός*, η Περσεφόνη, σε Σοφ.· συχνά σε ὄρκους, *νῆτῶ θεῶ*, στον ίδ.· *ναὶ τῶ σιῶ*, με τους Σπαρτιάτες, λέγεται για τον Κάστωρα και τον Πολυδεύκη, σε Ξεν.· με τους Βοιωτούς, λέγεται για τον Αμφίωνα και τον Ζήθο, στον ίδ. **III.** ως επίθ. στο συγκρ., *θεώτερος*, περισσότερο θεϊκός· *θύραι θ.*, πόρτες που χρησιμοποιούνται περισσότερο από τους θεούς, σε Ομήρ. Οδ.

θεός-δοτος, -ον (δίδωμι), ποιητ. αντί *θεόδοτος*, αυτός που παρέχεται από τους θεούς, σε Ησίοδ., Πίνδ.

θεοσέβεια, ἡ, σεβασμός ή δέος απέναντι στο θεό, ευσέβεια, σε Ξεν.

θεο-σεβής, -ές (σέβω), αυτός που σέβεται το θεό, ευσεβής, σε Ηρόδ., Σοφ., κ.λπ. επίρρ. *-βῶς*, σε Ξεν.

θεό-σεπτος, -ον, αυτός που απολαμβάνει σεβασμό σαν θεός, σε Αριστοφ.

θεοσέπτωρ, -ορος, ὁ, = *θεοσεβής*, σε Ευρ.

θεοσ-εχθρία, ἡ (έχθρός), μίσος προς τους θεούς, εχθρότητα, ασέβεια, σε Δημ.

θεός-σῦτος, ποιητ. αντί *θεό-συτος*.

θεο-στήρικτος, -ον (στηρίζω), αυτός που υποστηρίζεται, από το θεό, σε Ανθ. Π.

θεο-στῦγής, -ές (στύγος), **I.** μισητός από τους θεούς, σε Ευρ. **II.** ο μισητός από το Θεό, σε Κ.Δ.

θεο-στύγητος[ῦ], -ον (στῦγέω), = το προηγ., σε Αισχύλ.

θεό-σῦτος, -ον (σεύω), σταλμένος από το θεό, θεόπεμπτος, σε Αισχύλ.

θεό-ταυρος, ὁ, ο θεός-ταύρος, προσωνύμιο του Δία, σε Μόσχ.

θεο-τείχης, -ες (τειχος), αυτός που έχει τειχισθεί από τους θεούς, λέγεται για την Τροία, σε Ανθ. Π.

θεο-τερπής, -ές (τέρπω), θεάρεστος, κατάλληλος για τους θεούς, σε Ανθ. Π.

θεό-τευκτος, -ον, ο δημιουργημένος από τους θεούς, σε Ανθ. Π.

θεότης, ἡ (θεός), θεότητα, θεϊκή φύση, θεϊκή υπόσταση, σε Λουκ.

θεο-τίμητος[ῖ], -ον, αυτός που τιμάται από τους θεούς, σε Τυρτ.

θεότιμος, -ον, = το προηγ., σε Πίνδ.

θεό-τρεπτος, -ον, αυτός που στρέφεται ή οδηγείται, κατευθύνεται από τους θεούς, σε Αισχύλ.

θεο-τρεφής, -ές (τρέφω), αυτός που παρέχει τροφή στους θεούς, σε Ανθ. Π.

θεου-δής, ές, πιθ. = *θεοδεής* (θεός, δέος), αυτός που φοβάται το θεό, σε Ομήρ. Οδ.

θεο-φάνια (ενν. *ιέρα*), **τά** (θεός, φαίνω), γιορτή στους Δελφούς, κατά τη διάρκεια της οποίας τα αγάλματα του Απόλλωνα και των άλλων θεών παρουσιάζονταν στον λαό, σε Ηρόδ.

θεο-φιλής, ές (φίλος), αγαπητός στους θεούς, ο εξαιρετικά ευνοημένος, σε Ηρόδ., Πίνδ., Αττ.· επίρρ., *θεοφιλῶς πράττειν*, πράττω σύμφωνα με τη βούληση των θεών, σε Πλάτ.

θεόφιν, Επικ. γεν. και δοτ. ενικ. και πληθ. του *θεός*.